

Det sidste punkt på dagsordenen er:

7) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 70: Forslag til folketingsbeslutning om at pålægge regeringen at udarbejde en konkret plan for afvikling af EU's struktur- og samhørighedsfonde.

Af Morten Messerschmidt (DF) m.fl.
(Fremsættelse 16.12.2008).

Kl. 14:14

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Forhandlingen er åbnet. Udenrigsministeren.

Kl. 14:14

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er jo Mortensdag i dag.

Dansk Folkepartis beslutningsforslag går ud på, at regeringen inden udgangen af 2009 fremlægger en konkret plan for, hvordan man i EU i forbindelse med de kommende budgetforhandlinger vil arbejde for, at EU's struktur- og samhørighedsfonde afvikles.

Dansk Folkepartis beslutningsforslag vil ikke fremme Danmarks interesser i EU, og regeringen kan derfor ikke støtte forslaget. Regeringen støtter Danmarks deltagelse i et EU-samarbejde, der som et af sine grundlæggende mål har at styrke den sociale og økonomiske sammenhørighed, jf. f.eks. artikel 2 i traktaten om EU. EU's struktur- og samhørighedsfonde er et af de instrumenter, som EU har til rådighed for at arbejde frem mod dette mål, altså øget samhørighed.

Dansk Folkeparti gør selv opmærksom på i sin begrundelse til forslaget, at vi bør være interesseret i, at vores naboer udvikler sig på en forsvarelig måde, og det er jo klogt skrevet. Netop derfor var Danmark i front, da det gjaldt udvidelsen af EU med vores øst- og centraleuropæiske naboer, der i årtier jo havde lidt under økonomisk og politisk kommunisme. Regeringen finder det naturligt og forsvarligt, at EU i en periode hjælper disse lande på vej, bl.a. ved hjælp af strukturfondene, så de kan bringes op på et højere niveau og dermed bidrage til udvikling af et dynamisk indre marked i et balanceret Europa. Jeg må understrege, at flere af disse lande havde et BNP på under halvdelen af gennemsnittet i EU ved deres optagelse.

Det kan undre, at Dansk Folkeparti ikke er opmærksom på, at regeringen støttet af et meget bredt flertal i Folketinget allerede sidste år har afsendt et bidrag til midtvejsevalueringen af EU's flerårige budgetter, der bl.a. indeholder en

række principielle synspunkter om udvikling af EU's samhørighedspolitik, der omfatter struktur- og samhørighedsfondenes virke. Hr. Morten Messerschmidt har jo ret i, at man kan problematisere det, men det har regeringen jo også gjort, og jeg skal forklare hvordan. Jeg citerer her fra regeringens bidrag:

»Det primære formål med samhørighedspolitikken er solidaritet og understøttelse af væksten i de svagt stillede dele af Unionen. Midlerne bør derfor fokuseres på de fattigste lande og regioner i Unionen, hvor nytteværdien er størst. Samtidig bør strukturfundsadministrationen reformeres, strømlines og forenkles.«

Dansk Folkeparti burde jo være lykkelig over denne tilkendegivelse fra dansk side.

Det er også den linje, regeringen har tænkt sig at forfølge i de kommende budgetforhandlinger, og det ligger i forlængelse heraf, at vi vil arbejde for, at støtten til rige områder udfases, og at overgangsordningerne inden for strukturfondene begrænses mest muligt. Lad mig desuden fremhæve, at det ligger regeringen på sinde, at støtten fra strukturfondene og samhørighedsfonden bidrager til at skabe vækst og fremgang i regionerne og i modtagerlandene. Deres fremgang betyder, at de er i stand til at købe vores varer.

Kl. 14:17

Når vi nu tænker på, at vi skulle have samhørighed, og at strukturfondene skulle hjælpe de nye medlemmer fra Østeuropa op, kan man sige, at det selvfølgelig er penge, der er blevet betalt til vores nye medlemslande i øst, men det er sandelig også noget, der har givet point til danske virksomheder. Lad mig nævne en meget stor eksportfremgang på de nye medlemslandes markeder. F.eks. er vores eksport til Polen næsten fordoblet fra 2002 til 2007, nemlig fra 7 mia. kr. til knap 13 mia. kr.

Derfor har vi varmt støttet, at der med den seneste strukturfundsreform fra 2007 er sket en klar kobling mellem strukturfundsindsatsen og EU's Lissabonstrategi, således at strukturfondene fremmer væksten. Det indebærer, at medlemslandene skal kunne demonstrere, at den støtte, de modtager, primært anvendes inden for udvalgte Lissabonprioriteter; det vil sige, at de skal have til formål at understøtte medlemslandenes strategier til fremme af vækst og omstilling til moderne økonomi. Det er jo i vores fælles interesse. Således skal 60 pct. af midlerne, der ydes til de såkaldte mål 1-områder, øremærkes